

de la
**soapte
la jûraminte**

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DE LA FEREASTRA MEA*

Ariana Godoy

TRADUCERE DE ANCA COMAN DOICIN

**LEDA
EDGE**

APOLO

ÎMI ERA DOR SĂ IES LA ALERGAT.

Mi-a luat patru săptămâni să-mi revin complet și ca medicul să-mi dea voie să fac din nou sport. Cel puțin, partea fizică s-a vindecat, însă cu cea mintală e altă poveste. Încă am coșmaruri în care băieții ăia mă atacă și mă lovesc întruna, ca să nu mai spun că acum ploaia mă indispune îngrozitor.

E șase și jumătate dimineața când pătrund în apartament și împing ușa să o închid. Holul de la intrare se întinde în fața mea în semiîntuneric, fiindcă încă nu s-a luminat de ziuă. Când ajung în bucătăria spațioasă, aprind lumina. Un Gregory ciufulit își scoate capul pe holul dintre camere.

— Ce-i cu tine treaz la ora asta?

— Am ieșit să alerg.

— La... Are un ochi întredeschis și încearcă să se uite la ceasul de la cuptorul cu microunde, apoi îngaimă: Șase dimineața?

— Șase și jumătate.

— Nici măcar bunicul meu nu se trezea la ora asta ca să iasă la alergat.

— Bunicul tău nu alerga, îi amintesc și pun cheile pe blatul din bucătărie.

— Exact!

— Tu de ce ești treaz? Îl întreb și deschid frigiderul ca să iau o sticlă cu apă.

— Eh...

— Bună dimineața!

O fată energetică și brunetă, cu care deja m-am obișnuit, chițăie entuziasmată când iese pe hol și trece pe lângă Gregory.

Numele ei? Kelly. Este n-am-nici-cea-mai-vagă-idee-ce-este a lui Gregory și își petrece multe nopți în apartamentul nostru. Uneori aștia doi se comportă ca un cuplu normal, alteori nici nu se privesc când se întâlnesc. Sincer să fiu, nu pricep situația, dar nici nu sunt așa de băgăcios ca să întreb. Pe mine mă interesează să mă înțeleg bine cu Gregory, care, deși l-am cunoscut prin intermediul fratelui meu, Ares, mi-a devenit un bun prieten și acum este colegul meu de apartament.

A fost o alinare să locuiesc cu el în aceste prime săptămâni de facultate. Nu m-am mai simțit așa de singur, iar Gregory nu-mi lasă prea mult timp liber să mă las doborât de depresie sau să-mi fie dor de casă, pentru că întotdeauna îi trece prin minte ceva de făcut. Mi-e foarte dor de bunicul meu, de fratele meu, Artemis, de soția lui, Claudia, și de cățelușii mei! Dar, mai ales, și asta m-a mirat enorm, cât de dor îmi e de Hera! N-am crezut niciodată că-mi poate fi atât de dor de nepoțica mea.

— Apolo?

Kelly se oprește lângă mine și-și trece mâna prin fața mea.

— Încă dormi?

— Bună dimineața! Îi răspund cu un zâmbet amabil.

Gregory cască și ni se alătură în bucătărie.

— Ei bine, dacă tot ne-am trezit, mic-dejun?

Ridic pumnul ca să-l ciocnesc cu al ei. Gregory se pricepe la gătit, și asta este o calitate foarte puțin apreciată până când

trebuie să te muți singur. Eu nu prea mă pricep, și tot ce-mi iese acceptabil sunt dulciurile, dar nu se poate trăi în fiecare zi cu prăjituri și cornuri.

— De ce vă e poftă azi? Mic-dejun continental? American? ne tentează Gregory în timp ce se apleacă pentru a scoate tigăile din sertar.

Kelly profită ca să se așeze în spatele lui și să-l apuce de solduri, pentru a face mișcări sexuale lipită de fundul prietenului meu.

— Încetează! îi șoptește Gregory, întorcându-se și sărutând-o cu pasiune.

Mă strâmb și mă fâțai dintr-o parte în alta, în timp ce observ interesantul tablou cu o pară de pe peretele din bucătărie. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit deja.

După micul-dejun, fac un duș și stau vreme îndelungată sub jetul de apă, cu ochii închiși. Las capul în jos, întind brațele și-mi sprijin mâinile pe peretele din fața mea. Apa cade peste mine, și mă simt de parcă n-aș fi aici. Corpul meu este aici, dar mintea mi se deconectează, atinge un punct gol, unde nu simt nimic. Ironică mai e și viața asta, având în vedere că am venit la universitate să studiez psihologia, iar în prima săptămână mi s-a întâmplat ceva traumatic, adică bătaia aceea. Zâmbesc cu tristețe și închid robinetul. Stau nemișcat câteva secunde înainte să-mi scutur capul, nu numai pentru a scăpa de apa pe care o am în păr, ci și pentru a-mi aduce din nou mintea la realitate.

Mă șterg puțin și ies în cameră cu prosopul pe mine; apartamentul e imens și fiecare cameră care baie proprie. Totuși, îmi dau seama că lenjeria mea intimă e în uscător. Mă duc s-o caut, acoperit cu un prosop în jurul taliei și cu un altul atârându-mi de gât. Kelly stă tolănită pe canapeaua din sufragerie

și-și butonează telefonul. Mă observă, așa că lasă telefonul în jos și ridică dintr-o sprânceană.

— Asta ascunzi tu în spatele mutrei de băiețel bun?

Mă strâmb când aud cuvântul „băiețel”.

— Ce te face să crezi că sunt un băiat bun?

— Ah, te rog, se vede de la o poștă!

Se sprijină pe coate ca să se ridice ușor.

— Aș spune chiar că ești virgin.

Asta mă face să râd și-i întorc spatele ca să-mi caut lenjeria intimă în uscător. Dar și ca să închei discuția, pentru că, nu sunt sigur, dar mi se pare că flirtează cu mine. Poate felul în care-și ațintește ochii asupra mușchilor brațelor mele și asupra abdomenului meu mă face să cred asta. Totuși, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am probleme cu Gregory. Când trec din nou prin sufragerie în drum spre camera mea, Kelly stă pe brațul canapelei și mă privește amuzată.

— Te-am speriat?

Îmi amintesc vorbele lui Ares când încerca să-mi explice modul de a flirta pe care-l aplică unele persoane: „Genul acela de flirt îl numesc «provocator». Practic, oamenii ăia te confruntă și folosesc întrebări care te vor face întotdeauna să le demonstrezi contrariul și să le arăți ceva ce, în general, e scopul lor.” Nu-mi vine să cred că uneori generalizările idiotului ăstuia au sens. Presupun că a căpătat experiență din faptul că a fost un cuceritor, pentru că, ce-i drept, n-am cunoscut pe nimeni care să fi frânt atâtea inimi ca dobitocul de frate-meu. Cu toate acestea, n-am fost niciodată genul de persoană care înghite pe nemestecate concluziile altora, așa că îi acord lui Kelly prezumția de nevinovăție și-i zâmbesc.

— Deloc.

Ridic din umeri.

Îmi zâmbește și ea, apoi se ridică în picioare și rămâne în fața mea. Își apasă pumnul de abdomenul meu gol și înclină puțin capul.

— Ai multe de învățat, băiat bun.

Din nou cuvintele alea. Îmi încordez mandibula și-i cuprind încheietura cu mâna ca să i-o desprind de pe abdomenul meu.

— Nu sunt un copil, îi spun, păstrându-mi calmul, dar poți să crezi că sunt. Nu intenționez să-ți dovedesc contrariul.

Îi dau drumul încheieturii mâinii și mă îndepărtez de ea, ca să mă întorc în camera mea.

Cursul meu de dimineață este de consiliere, așa că nu e foarte greu, doar ni se dau sfaturi și indicații pentru a ne ghida la început de an universitar. Clasa e plină de studenți, iar profesoara ne explică ceva despre cafenea și despre pauzele dintre ore. Am în fața mea caietul deschis, iar mâna mea, agitată, începe să deseneze pe hârtie cu creionul. Abia după ce-am terminat, îmi dau seama ce-am scris: „Rain”.

„Acesta e numele ei.”

Rain Adams este fata care m-a salvat în noaptea aceea ploioasă. Asta e tot ce știu despre ea: numele și că este studentă la această universitate. Acestea sunt informațiile pe care mi le-au dat medicii când m-am trezit a doua zi. Din câte-am auzit, și ea a colaborat cu poliția și a depus mărturie. Poliția încă cercetează, fiindcă nu pare să fi fost un simplu jaf. Cică a fost un atac prea violent, având în vedere că dădusem de bunăvoie tot ce aveam la mine.

Totuși, n-am mai văzut-o niciodată pe Rain. Nu am decât amintirea ei din acea noapte rece, vocea ei, silueta ei, mirosul acela, parfumul de citrice, și nimic altceva. Și trebuie să recunosc

că-mi doresc foarte mult să o întâlnesc și să-i mulțumesc, să știu cum este, să o cunosc. Am încercat să o caut pe rețelele sociale, dar când scriu „Rain”, tot ce găsesc sunt zile ploioase. Poate că mă gândesc prea mult la ea și poate că ea nici măcar nu-și aduce aminte de mine.

Zâmbesc în sinea mea.

Haide, Apollo, nici n-ai început bine facultatea și deja te obsedează o fată!

— Rain?

O voce feminină mă scoate din gândurile mele, așa că încep să caut cu privirea sursa acelui glas. Descopăr o fată cu ochelari și păr ondulat pe scaunul de lângă mine. E drăguță, iar ochii ei de culoarea cafelei strălucesc puțin în timp ce-mi vorbește.

— Ți place ploaia?

Înțeleg la ce se referă, *rain* înseamnă „ploaie” în engleză, ceea ce mi se pare de-a dreptul ironic, având în vedere în ce circumstanțe am cunoscut-o pe Rain. Îmi ia câteva secunde să-i răspund, pentru că nu mi s-a mai adresat nimeni la cursuri până acum și m-a luat prin surprindere.

— De fapt, nu-mi mai place ploaia.

Fata încuviințează.

— Credeam că o să-mi ții discursul că-ți place la nebunie sunetul ploii, că te relaxează și că este nostalgic.

Nu știu ce să spun, iar ea îmi zâmbește și-mi întinde mâna.

— Sunt Érica și repet materia asta.

Îi strâng mâna și deschid gura să-mi spun numele, dar ea continuă:

— Încântată de cunoștință, Apollo.

— De unde-mi știi numele?

Își arcuiește o sprânceană.

— În acest campus, toată lumea îți știe numele, Apollo Hidalgo.

— Despre ce vorbești?

— Ai apărut la rubrica de știri a universității săptămâni întregi. Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat; ești bine?

Mă deranjează mila de pe chipul ei.

— Sunt bine, îi zic și mă ridic în picioare.

Îi cer voie profesoarei să mă duc la toaletă și ies repede din clasă. Mă îndrept spre avizierul facultății și găsesc acolo multe articole despre mine, toate cu chipul și numele meu. Îmi dau seama că da, am fost subiectul știrilor de la universitate în tot acest timp. Probabil că Rain m-a văzut pe undeva, așa că știe unde să mă găsească, îmi știe numele, știe la ce facultate sunt și, cu toate acestea, nu m-a căutat. Mă strâmb când îmi dau seama că poate Rain nu are nicio intenție să mă găsească. Și de ce-ar avea? M-a salvat, nu-mi datorează nimic. Îmi trec mâna peste față și mă întorc.

Telefonul mobil vibrează în buzunarul pantalonilor, așa că-l scot și văd mesajele de la Gregory:

Gândac: Petrecere de inaugurare a apartamentului!

Ne vedem diseară, *loseeer*. Și schimbă-mi numele în telefon, sau o să-ți trag un șut în fund.

Pufnesc și scriu un răspuns.

Eu: Continuă să visezi, gândacule! Pe cine ai invitat?

Gândac: Pe niște prieteni de la facultatea mea. Trebuie să te prezint în societate, așa că îmbracă-te cu cel mai frumos costum!

Eu tocmai am sosit, iar Gregory e deja de un an la universitatea asta, așa că are un cerc social și mulți prieteni, pe când eu nu-l am decât pe el. Am pierdut primele două săptămâni de școală cu vindecarea, așa că majoritatea persoanelor de la

facultatea mea și-au format deja grupurile și, din nou, am rămas pe dinafară. Nu m-am priceput niciodată prea bine să-mi fac prieteni. La liceu, am cunoscut pe toată lumea prin intermediul fraților mei. Prietenii lor au ajuns să fie și prietenii mei, fiindcă eram și eu pe acolo. Nu mă plâng; cele mai frumoase prietenii ale mele au rezultat astfel, dar n-am avut niciodată prieteni pe care să mi-i fac singur. Presupun că a sosit momentul ca acest lucru să se schimbe.

Eu: Câte persoane ai invitat?

Gregory: Numerele sunt doar forme incluse în spațiu.

Uneori mă întreb dacă totul e în regulă în capul lui Gregory. Încă n-am reușit să descifrez cum funcționează creierul lui.

Oftez și-l sun. Se aude un zgomot care mă face să mă întreb dacă s-a dus într-adevăr la ore sau doar umblă brambura cu prietenii lui.

— Câte persoane?

— Douăsprezece și jumătate?

Râde, iar asta mă face doar să mijesc ochii.

— Și jumătate?

— Una dintre fete își aduce cățelușă.

Ceea ce face situația mai suportabilă, pentru că ador cățelușii.

— Și cum o cheamă pe cățelușă?

— Cookie.

— Bine!

Gregory îmi mai spune ceva și închide. Îmi dau seama prea târziu că s-a folosit de slăbiciunea mea pentru cățeluși ca să-mi distragă atenția; sigur o să umple apartamentul de oameni. Presupun că va fi șansa mea de a socializa.

Pe drumul de întoarcere în sala de clasă, observ că e mare aglomerație pe coridor. Unii mă privesc curioși, alții, cu milă. Deși vânătăile au dispărut, încă au rămas copcile pe care au trebuit să mi le pună în partea stângă a mandibulei și aproape de ochiul drept. Așa că las privirea în jos și mă prefac că-mi verific telefonul.

Citrice...

Ridic privirea fiindcă simt un parfum de citrice. Mă duce imediat cu gândul la noaptea aceea, la frig, la durere, la șoapta aceea suavă: „Vei fi bine.”

Când mă întorc, văd un grup de băieți și fete care tocmai m-au lăsat în urmă și s-au amestecat în mulțime. Îi privesc, stând nemișcat în mijlocul tuturor, dar nu reușesc decât să-i văd îndepărtându-se.

Gata, Apolo!

Îmi continui drumul, dar mintea mea se blochează din nou asupra ei.

Oare te voi găsi într-o bună zi, Rain?

UN ROMAN DE SINE STĂTĂTOR DIN UNIVERSUL

de la fereastră mea

După ce și-a văzut ambii frați punându-și ordine în viață, Apolo Hidalgo așteaptă cu nerăbdare să înceapă următoarea etapă: facultatea. Tânărul este hotărât să-și urmeze visul de a studia psihologia, pentru a-și ajuta semenii. Planurile îi sunt însă spulberate atunci când este atacat și bătut pe o alee, într-o noapte ploioasă. Totuși, așa o întâlnește pe ea: pe Rain.

Fata cu umbrela îl salvează, și, cu toate că nu știe cine este, Apolo nu o poate uita. Când, în sfârșit, o găsește din nou, tânărul e și mai fermecat. Prin intermediul ei, îl cunoaște pe Xan, proprietarul unei cafenele, iar în scurt timp cei trei ajung să își petreacă timpul împreună. Cu toate astea, pe măsură ce se apropie unii de alții, devine clar că Rain și Xan ascund mult mai mult decât și-ar fi imaginat Apolo.

Intențiile tânărului sunt bune, dar asta nu garantează nimic... mai ales în dragoste.

„Povestea imaginată de Ariana Godoy demonstrează
că și băieții pot suferi din pricina unei inimi
frânte, iar Apolo este exemplul perfect.”

INFOBAE

18+

LEDA
EDGE

#romance

ISBN: 978-606-088-913-7
9 786060 889137
www.edituracorint.ro